

Fráter Zoltán
Szindbád
kertje
Fanyar komédia
két részben
Krúdy Gyula műveiből

SZINDBÁD KERTJE

A kert, az teljesen rendben van: az Óbudai Társaskör udvara ez, a falakon vadszőlő, borostyán, középen terebély gesztenye, bolthajtásos, régi kocsi-beálló; máris a századelő birsalmaszagú Óbudáján érezhetjük magunkat, egy régi, bensőséges polgári élet üzenete érkezik el hozzánk. (Ahogy a társaskör minden rendezvényén – ezek a szorgos aszszonyok ott, a hajdani kisváros középpontjában,

karnyújtásnyira fogadókötől, templomtól, római limestől tudnak valamit, amit senki így ebben a városban: otthonosan vendégül látni bennünket.)

Hanem a Szindbáddal kisbaj van. Vagy ez a pipogya szoknyapeccér itt, ez a Paprika János, kinek szerepével Mácsai Pál mindvégig derekasan küzd – és második lesz –, csak valami névrokona lehet a hajdani hajósnak. (Aki – csupán néhány évtizeden múltott – láb-
szomszédja lehetett volna a

KASSA MARIA FELVETEL

társaskörieknek.) Krúdy Gyula alteregója tragikus férfinak, aki időből kivetett lovagként őrzi régi korok viselkedési szokásait, erkölceit, tudását, de mélyen átéli késetttségét is – Fráter Zoltán hőse (hiába a Krúdy-közeli mondatok) egy frázispufogató nímánd, akit jobb óbudai helyekről a cselédséggel kellett volna kidobni egykor. Meglehet, mondok, én ültem rosszul a széken, végre is miért ne lehetne Krúdy-mondatokból egy előzmények nélküli groteszk játékot szerkeszteni, hisz lassan a huszonegyedik századba érünk! Biztosan lehet, de talán nem így: ezúttal se a szerző, se Máté Gábor, a rendező nem tudta eldönteni, elszakadjon-e Huszárik klasszikus filmjétől, vagy alájátsszon.

Pedig el kellett volna.

Ami megszületett, az nem az alcím ígérte fanyar komédia, sokkal inkább komor fanyardia: öszvér, aminek nem nagyon van értelme.

A hölgyek (a mindig csodás Béres Ilona, a rég látott Varga Mária és a bájos Tóth Ildikó) nagy erővel vesznek részt a küzdelemben: kézcsókom nekik.

A kert pedig tényleg csodálatos. Minden pénzt megér.

NADAS SÁNDOR